

ресурс] / Н. В. Ващенко, Ю. І. Максимович // Сталий розвиток економіки. – 2013. – № 3. – Режим доступу: <http://www.nbuu.gov.ua>.

3. Коваленко Л. О. Фінансовий менеджмент : [навч. посіб.] / Л. О. Коваленко, Л. М. Ремньова. – 2-ге вид., перероб. і доп. – К. : Знання, 2005. – 485 с.

4. Фінансовий менеджмент : навч. посіб. / [Т. В. Момот, В. О. Безугла, Ю. О. Тараруєв та ін.]. – К. : Цент учбової літератури, 2011. – 712 с.

5. Фінансовий менеджмент : підручник / [кер. кол. авт. і наук. ред. проф. А. М. Поддєрьогін]. – К. : КНЕУ, 2005. – 536 с.

УПРАВЛІННЯ СТРАТЕГІЧНОЮ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНІСТЮ ПІДПРИЄМСТВА

*Демченко Н.В., к.е.н., доцент
Національний фармацевтичний університет*

Сучасні тенденції глобалізації висувають нові вимоги до забезпечення стратегічної конкурентоспроможності підприємств, потребують нових інструментів управління та важелів її підвищення.

Багатоаспектність категорії «конкурентоспроможність» передбачає врахування інтересів ряду стейкхолдерів підприємства: власників, інвесторів, конкурентів, споживачів, кредиторів та ін.

Підвищення конкурентоспроможності підприємства як правило розглядають як довгостроковий послідовний процес пошуку та реалізації управлінських рішень в усіх сферах його діяльності, що відповідає обраній стратегії з урахування змін внутрішнього та зовнішнього середовища [1, с. 303]. Це обумовлює застосування комплексного підходу до формування системи стратегічного управління конкурентоспроможністю підприємства, який синтезує теорії стратегічного менеджменту і маркетингу (встановлення стратегічних орієнтирів, які визначають поведінку підприємства на ринку та визначення цільових сегментів, засобів задоволення потреб споживачів та змагання із конкурентами), управління інноваційною діяльністю та якістю (удосконалення діяльності підприємства на основі технологічних, організаційних інновацій, що формують нові конкурентні переваги), а також організаційним розвитком підприємства (підвищення ефективності управління змінами на підприємстві). Важливими завданнями вирішення проблеми підвищення конкурентоспроможності підприємства є наступні [2]:

- визначення критеріїв конкурентоспроможності та формування системи показників її визначення;
- розробка методів оцінки конкурентоспроможності;
- розробка заходів з підвищення конкурентоспроможності.

Таким чином, предметом дослідження проблем управління стратегічною конкурентоспроможністю підприємства є науково-методологічні основи формування його потенціалу на основі вдосконалення бізнес-процесів, продукції з метою забезпечення стійкого розвитку та конкурентних переваг на внутрішньому та зовнішньому ринках в умовах глобалізації господарських

зв'язків у довгостроковому періоді; об'єктом – компетенції, продукція, бізнес-процеси, що змінюють свої характеристики у часі та залежать від впливу зовнішніх факторів за принципом зворотного зв'язку.

Управління стратегічною конкурентоспроможністю пов'язано з формування стратегічного потенціалу підприємства, здатності відновлювати та формувати та ефективно використовувати необхідні ресурси, створювати на їх основі конкурентоспроможні товари, які мають стійкі конкурентні переваги.

Підходи до управління стратегічною конкурентоспроможністю підприємства узагальнено та представлено у таблиці 1. Наведені підходи доповнюють один одного та ефективно можуть використовуватися у певному наборі для рішення завдані у певному часовому періоді, тому вважаємо доцільним використання комплексу підходів: системного, процесного, ресурсного, ціннісно-орієнтованого, кластерного та ін.

Таблиця 1 – Характеристика підходів до управління стратегічною конкурентоспроможністю підприємства

Назва підходу	Характерні риси
Загальнонауковий: - процесний	планомірна діяльність із цілеспрямованого формування поведінки підприємства з метою набуття конкурентних переваг за допомогою управління системою взаємопов'язаних бізнес-процесів
- системний	підприємство як відкрита система, маєна «вході» відповідні ресурси, що впливають на її стан – «процеси», визначають «вихід» – результати її діяльності та конкурентні риси
- ситуаційний	методи управління конкурентоспроможністю визначаються в залежності від поточного стану підприємства у ринковому середовищі
- функціональний	управління функціональними сферами діяльності підприємства
Управлінський: - стратегічний	використання засобів стратегічного менеджменту з метою досягнення конкурентних переваг
- організаційний	управління конкурентоспроможністю за допомогою структурних змін на підприємстві
- структурний	визначення пріоритетів серед факторів, методів та інших інструментів з метою раціональності розподілу ресурсів
- кількісний	використання кількісних оцінок в управлінні стратегічною конкурентоспроможністю підприємства
Економічний - вартісний	управлінські рішення впливаючи на зміни грошових потоків та вартість підприємства так чи інакше впливають і на риси стратегічної конкурентоспроможності підприємства
- оптимізаційний	орієнтація на якісні оцінки, застосування статистичних методів, експертних оцінок
- ресурсний	раціональний розподіл фізичних, матеріальних, фінансових, трудових, інформаційних та інших ресурсів
Комбінований - логістичний	управління потоковими процесами, які відповідають досягненню конкурентних переваг підприємства
- ціннісно-орієнтований	орієнтація управління на зростання цінності підприємства, клієнт-орієнтована система управління
- інформаційний	управління інформаційними ресурсами у досягненні стратегічної конкурентоспроможності підприємства
- кластерний	виділення груп підприємств за регіонами та спеціалізацією

Література.

1. Чайников В. Н. Управление стратегической конкурентоспособностью отрасли // Вопросы современной науки и практики. – 2011. – № 3 (34). – С. 303-310.
2. Рохчин В. Е. Управление стратегической конкурентоспособностью промышленного предприятия на основе развития его потенциала / В. Е. Рохчин, Е. Н. Ветрова, А. В. Полянский. – Спб.: СПбЭФ. – 2012. - 262 с.

РОБОЧИЙ ЧАС ТА ЙОГО РЕГУЛЮВАННЯ

Дюжова Т. О., студентка

Науковий керівник: Смачило В. В., к.е.н., доцент

Харківський національний університет будівництва та архітектури

Праця є невід'ємною частиною життя будь-якої людини на планеті. Протягом еволюції її суть, роль, вид, відношення до неї постійно трансформувалася відповідно до вимог часу. На даний момент, праця є сферою життя, яка найбільше підпадає під регулювання, не дивлячись на ринкові механізми господарювання, що передбачають обмеження втручання держави у всі сфери, та підвищення ролі саморегулювання. Її регулювання здійснюється на всіх рівнях: від міжнародного, через дію загальноєвропейських інститутів, таких як Міжнародна організація праці, до державного, шляхом формування законодавчо-нормативної бази в сфері праці та підписання Генеральної угоди, регіонального або галузевого, шляхом підписання галузевої або регіональної угоди, та рівня підприємства, шляхом укладання колективного договору та трудового договору безпосередньо з працівником.

Праця відбувається в певних часових межах, тому робочий час вважають мірою праці людей. Його можна визначати з економічної точки зору та правової. Економічна суть робочого часу нами розуміється як час, протягом якого людина зайнята корисною діяльністю, щодо виконання своїх трудових функцій. Правове розуміння робочого часу додає нормативні та законодавчі категорії щодо договірної, нормативної та законодавчої регулювання, певної тривалості, правила підпорядкування. В таблиці 1 наведено визначення робочого часу.

Робочий час можна охарактеризувати кількісними показниками – його тривалістю – та якісними – ефективністю використання, кількістю роботи, що виконана протягом певної тривалості. Розглянемо кількісну характеристику робочого часу – його тривалість. Вона визначається багатьма факторами. По-перше, це зовнішні умови – рівень розвитку економічної системи: національна економіка, галузь, підприємство. По-друге, це внутрішні характеристики людини, яка є носієм праці, його фізичні та психофізіологічні можливості. Вказані фактори можуть бути неузгоджені та різноспрямовані, що викликає конфлікт. Тому завданням регулюючих органів на всіх рівнях встановити таку тривалість робочого часу, яка б забезпечувала достатню кількість праці для